

дѣто неможа да сплж; азъ съмъ вы донесла извѣстіе за неж. »О, за моята Ружица, запита той бързо. О Боже! ако е туй тѣй, то си ты любезно дете на мене добръ, дошла. като ангель небесный. О! говори—говори познавашъ ли ты неж? Дали си ѝ видѣла? Здрава ли е? Гдѣ е? О! говори—говори!—Моженъ ли да ми нѣщо извѣстно кажешъ?»

»Азъ вы най истинно извѣстіе нося за неж; погледай—азъ съмъ Ружица твоя дъщеря!»

—»Ты? вигна зачуденъ Милорадъ, и ты си —моята Ружица? ты тука? О, ела на гърдытъ ми. Той ѝ прегърна, и отъ очитъ му сълзы потекоха; а и тя е дълго плакала, и само: »Отець! любезный отецъ! »могла е да изговори.

»Ами кажи ми любезна Ружице! рече баща ѝ, какъ доди ты тука? Ружица приказа на баща си сичко, споредъ както е было.» И сега, Богъ е можда молитва и моето сърдечно желаніе исполнилъ, мене прилика харизаль почитаемый отче, да можа съ тебе често да говоря, и да ти помагамъ.» О! азъ съмъ най честна дъщеря! сички—жтъ ми животъ нека бѣде молитва отъ благодареніе!»

»Да, любезна Ружице, Божіето око лебди надъ насъ! Той тж запази и доведе невина и добра въ можда тѣмница. Той, на когото погледѣтъ никаквъ зидъ неможе да препятствува, гледалъ е и въ можда тѣмница, и умиловилъ ся на моята неволя. Той е за насъ приуготовлявалъ, въ средата на тая страшна тѣмница, тыя радостны и небесны мгновенія. Богъ е съ насъ; чрезъ стра-